

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120251039
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6120251039.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B. C., C., C. C. D. X, E. - F. G. H., I.: XX XXX XXX, J.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: K. L., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX/XX, N. F. N. O., o zaplatenie 1.220,72 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 1. decembra 2022, č. k. 9Csp/28/2020-333, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. **m e n í** tak, že vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie sumy 205,66 eur **z a m i e t a .**

Žiadna strana **n e m á** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu žalobcu zamietol. Výrokom II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 205,66 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Výrokom IV. rozhodol, že žiadna strana sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, zákona č. 129/2010 Z. z., § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., § 497 Obchodného zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 1.220,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 700,- eur od 18.12.2018 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Rozsudkom (prvým v poradí) súdu prvej inštancie zo dňa 05.11.2021 č. k. 9Csp/28/2020-263 súd žalobu žalobcu zamietol, žalobcu zaviazal k zaplateniu sumy 205,66 eur žalovanému a vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a žiadnej strane nepriznal nárok na náhradu trov konania. Uznesením odvolacieho súdu zo dňa 30.08.2022 č. k. 9Csp/28/2020-303 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie následne, v poradí druhým rozsudkom, rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 27.01.2012 uzavretá Zmluva o splátkovom úvere (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 700,- eur, za podmienok uvedených v zmluve a vo VOP. V zmluve bola uvedená okrem výšky poskytnutého úveru úroková sadzba 19,9 % ročne, úrok z omeškania 8 % ročne, výška splátky 18,06 eur mesačne splatnej k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, počet splátok 120, RPMN vo výške 31,14 % a priemerná hodnota RPMN 0,01 %. Splatnosť prvej splátky bola 20.03.2012 a konečná splatnosť úveru 20.03.2022. Celková čiastka spojená s úverom bola 2.096,30 eur. V článku II. predmetnej zmluvy boli dojednané poplatky

za správu úveru 2,99 eur mesačne, poplatok za poistenie úveru 0,61 eur mesačne a spracovateľský poplatok 39,- eur jednorazovo. Poplatok za upomienku bol dojednaný vo výške 25,- eur za každú vystavenú upomienku. Súčasne dal žalovaný súhlas s poistením k úveru - rozšírený súbor poistenia. Žalovanému boli predložené Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých boli uvedené všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, rozpisané náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Súd prvej inštancie nemal za sporné, že záväzkový vzťah zmluvných strán sa netýka podnikateľskej činnosti žalovaného ako aj to, že má povahu spotrebiteľnej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Keďže zo strany žalovaného nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu, žalovaný bol ku dňu 05.10.2017 v omeškaní so zosplatnením sumy 166,53 eur, na čo ho žalobca riadne vyzval listom. Keďže si žalovaný svoju povinnosť nesplnil aj napriek doručenej písomnej výzve, oznámila banka žalovanému, že vyhlasuje mimoriadnu splatnosť pohľadávky, pričom výška pohľadávky bola ku dňu 23.11.2017 vo výške 1.017,69 eur. Pohľadávka postupne narastala s tým, že ku dňu 12.09.2018 už bola vo výške 1.160,60 eur. Listom zo dňa 12.09.2018 bol žalovaný upovedomený o tom, že banka môže postúpiť pohľadávku na iný subjekt (doklad o doručení písomnosti žalovanému). Keďže v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní, C. C. P. ako postupca postúpila na žalobcu ako postupníka odplatne pohľadávku so všetkými právami s nimi spojenými (Zmluva o postúpení č. 1055/2018/CE zo dňa 17.12.2018). V zmysle ust. § 92 zákona o bankách, súd prvej inštancie mal za to, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu A. B. C., C., a tak došlo k založeniu jeho aktívnej legitímácii na podanie žaloby. Vzhľadom k námietkam žalovaného boli preskúmané aj všetky náležitosti úverovej zmluvy vychádzajúc z § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva vymedzuje druh spotrebiteľského úveru, označuje jednoznačne osobu veriteľa, označuje spotrebiteľa, celkovú výšku a menu úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, úrokovú sadzbu, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú má žalovaný zaplatiť. Podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskou úvere je i uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j), a to z dôvodu, aby spotrebiteľ mal možnosť skontrolovať postup veriteľa pri vypočítaní RPMN. Ako konštatoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN (uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počet splátok, výška úrokov, náklady na poistenie, poplatky) sú v zmluve riadne uvedené a zo zmluvy riadne vyplývajú. Konštatoval, že vychádzajúc zo stanoviska NS SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.01.2021, je takéto uvedenie všetkých potrebných údajov pre výpočet RPMN postačujúce a nie je potrebné ich špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Pokiaľ išlo o celkovú čiastku úveru, žalovaný mal úver platiť v splátkach po 18,06 eur, pričom počet splátok bol dojednaný na 120. Pri tomto počte splátok a výške splátky by celková čiastka, ktorú by žalovaný zaplatil, bola vo výške 2.167,20 eur (18,06 x 120). V zmluve je však uvedená celková čiastka nižšia, a to 2.096,30 eur a takúto sumu uvádzajú aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli žalovanému predložené. V tejto čiastke pritom neboli zohľadnené ani dojednané poplatky a preto tento údaj je tak uvedený v rozpore s dojednanými podmienkami a v neprospech žalovaného, keďže takýmto údajom sa nemohol žalovaný objektívne správať pri rozhodovaní o tom, či si úver za určených podmienok vezme alebo nie. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že údaj o celkovej čiastke, ktorú má žalovaný zaplatiť je síce v zmluve uvedený, avšak bol v rozpore so skutočnosťou, teda pre rozhodovanie žalovaného nebol určený objektívne. Na základe tejto skutočnosti považoval úver za bezúročný a bezpoplatkový. Súd prvej inštancie preskúmal aj dohodnuté úroky z úveru, ktoré nepovažoval za rozporné s dobrými mravmi s tým, že priemerná úroková miera z úverov v rozhodujúcom období bola vo výške 13,77 % a dohodnutá úroková sadzba bola vo výške 19,90 %. Vzhľadom na to, že súd považoval úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na absenciu správne určenej výšky celkovej čiastky, ktorú mal žalovaný zaplatiť, patrilo žalobcovi iba to, čo reálne žalovanému poskytol. V danom prípade šlo o sumu 700,- eur, ktorá však už bola v plnej výške uhradená. Súd prvej inštancie preto v časti zaplataenia istiny i úroku z omeškania od 18.12.2018 žalobu zamietol. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2017. Začiatok plynutia premlčacej doby je v prípade dohody o plnení v splátkach upravený v § 103 Občianskeho zákonníka, ktorý viaže v prípade zročnosti celého dlhu (§ 565 Občianskeho zákonníka) začiatok plynutia premlčacej doby na deň nesplnenej splátky. Žalobca neoznámil žalovanému, pre ktorú splátku dochádza k zosplatneniu. Zosplatneniu predchádzalo nezaplataenie splátky splatnej k 20.11.2017. Do dňa podania žaloby od tejto splátky neuplynuli tri roky, nakoľko žaloba bola podaná dňa 24.02.2020. Nárok žalobcu tak nebol premlčaný. Keďže sa žalovaný domáhal vrátenia sumy 205,66 eur a sumy 250,- eur, teda vrátenia sumy 455,66 eur, zaoberal sa súd prvej inštancie aj týmto vzájomným

návrhom žalovaného. Bolo zrejmé, že žalobca poskytol žalovanému sumu 700,- eur, pričom zo strany žalovaného bola uhradená suma 905,66 eur. Preplatok tak bol vo výške 205,66 eur. K vráteniu tejto sumy bol žalobca zaviazaný vzhľadom na konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pokiaľ sa žalobca domáhal vrátenia sumy 250,- eur, táto z jeho strany nebola zaplatená navyše, účtovaná síce bola vo výške 10x25 eur, avšak uhradenie tohto poplatku za upomienky bolo realizované z celkových splátok vo výške 905,66 eur realizovaných v období od 20.03.2012 do 22.02.2017. Na vrátenie tejto sumy preto žalovaný nárok nemal. Okrem iného sa žalovaný tiež domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Napriek tomu, že úver súd vyhodnotil ako bezpoplatkový a bezúročný, a vzhľadom k tomu, že žalovaný si už krátko po uzatvorení zmluvy vo vzťahu k veriteľovi neplnil svoje povinnosti (napriek pomerne nízkej výške splátok), nebolo možné žalovanému uvedené priznať. Už samotné vrátenie preplatku znamená, že žalovaný po celú dobu užíval prostriedky žalobcu prakticky bez splnenia akýchkoľvek povinností z jeho strany. Súd prvej inštancie tak vzájomnú žalobu žalovaného vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobca bol v konaní o svojej žalobe neúspešný. V konaní o vzájomnej žalobe žalovaného bol úspešný v rozsahu 79 % (požadovaná suma 955,66 eur, priznaná suma 205,66 eur). Úspech žalovaného by bol v konaní o žalobe žalobcu v rozsahu 100 % a v konaní o jeho žalobe v rozsahu 21 %. Vychádzajúc z týchto skutočností súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd prvej inštancie považoval za spravodlivé, aby si obe strany znášali trovy samy, keďže je zrejmé, že ani jedna zo strán nebola v konaní v prevažnej časti úspešná.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I., II. a IV., t. j. v časti, v ktorej súd žalobu žalobcu zamietol, žalobcu zaviazal na zaplatenie sumy 205,66 eur žalovanému a s tým súvisiacemu výroku IV. o nároku na náhradu trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie, vzájomnú žalobu žalovaného zamietne, a zároveň žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP). Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého v Zmluve o splátkovom úvere č. 5024895198 zo dňa 27.01.2012 (ďalej len „Zmluva“) nie je uvedená správna celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Dôvodil, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď za celkovú čiastku spojenú s úverom považoval súčin mesačnej splátky (18,06 eur) s počtom mesačných splátok (v počte 120). Takýto výpočet je podľa žalobcu v rozpore s podmienkami Zmluvy, nakoľko súd prvej inštancie opomenul od mesačnej splátky odpočítať poplatok za poistenie úveru (0,61 eur), a taktiež nebol zohľadnený bod č. 5.5.3 Úverových podmienok, kedy posledná splátka je tvorená zostatkom pohľadávky. Teda nebolo pravdivé tvrdenie súdu, že celková čiastka, ktorú by žalovaný zaplatil, bola vo výške 2.167,20 eur, keďže podľa nižšie uvedeného prepočtu (ktorý žalobca považuje za správny a je v súlade s podmienkami Zmluvy) by bola celková čiastka spojená s úverom v sume 2.096,30 eur a takáto sa uvádza aj priamo v Zmluve. Žalobca v tejto súvislosti poznamenal, že poplatok za poistenie je vyňatý zo zahrnutia do celkových nákladov spotrebiteľa, nakoľko žalovaný nemusel uzavrieť túto doplnkovú službu, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúknutých podmienok. V zmysle bodu 5.5.3. Úverových podmienok „Výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky banky“, vzhľadom k uvedenému predstavovala výška poslednej splátky sumu 19,75 eur. Pri výpočte celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom s ohľadom na vyššie uvedené postupca postupoval tak, že počet splátok $119 \times 17,45$ eur (mesačná splátka bez poistného) sa rovná 2.076,55 eur, $2.076,55$ eur celková čiastka spojená s úverom $- 2.076,55$ eur = 19,75 eur (výška poslednej 120. splátky). Žalobca v súlade s vyššie uvedeným považoval výpočet v časti celkovej čiastky spojenej s úverom za správny a zákonný, t. j. vykonaný na základe príslušných zákonných ustanovení a podmienok Zmluvy, na základe čoho nemožno podľa názoru žalobcu úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho vychádzalo rozhodnutie súdu prvej inštancie z neprávneho právneho posúdenia veci. V ďalšom opätovne poukázal na nesprávnosť súdneho rozhodnutia vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 205,66 eur, výrokom II. napadnutého rozhodnutia žalobcom voči žalovanému. Žalobca aj naďalej namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaného voči žalobcovi o vydanie bezdôvodného obohatenia. V prvom rade žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný, nakoľko už v prv podanom odvolaní zo dňa 25.11.2021 namietal nepreukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia a nemožnosť jeho vzniku. Uviedol, že napriek tomu,

že k sporným bodom uviedol rozsiahlu právnu argumentáciu, tak táto zo strany súdu zostala aj po odvolacom konaní bez povšimnutia a z odôvodnenia súdu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ako sa s ňou súd prvej inštancie vysporiadal, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca mal za to, že žalovaný svoje tvrdenia ohľadom vzniknutého bezdôvodného obohatenia na základe konania žalobcu žiadnym dôkazom nepreukázal, a preto tieto tvrdenia nielenže rozporoval v celom rozsahu, ale aj namietal právny dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v rámci ich vzájomného vzťahu, t.j. nový veriteľ – dlžník. Ďalej uviedol, že ako vyplynulo z príloh k podanej vzájomnej žalobe, ako i z platobnej histórie, žalovaný plnil zo svojho bankového účtu č. IBAN C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na účet osoby (postupcu), ktorej patrí účet č. I. C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom žalobca poukázal na to, že žalovaný vzhľadom na predložené dôkazy v konaní ničím nepreukázal, že je to práve žalobca, kto sa mal na jeho úkor obohatiť, nakoľko ten od žalovaného neprijal žiadne plnenie odo dňa postúpenia pohľadávky až do dňa vydania napádaného rozhodnutia a ani nikdy predtým. Žalobca však popieral, že by účet č. IBAN C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, na ktorý žalovaný poukazoval mesačné splátky na úhradu poskytnutého úveru patril jemu, keďže išlo o bankový účet postupcu. Ak by aj akékoľvek plnenia z bankového účtu žalovaného na účet č. IBAN C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX boli bezdôvodným obohatením (čo však v konaní nebolo preukázané a vyplynulo to len z nesprávneho právneho posúdenia veci súdom, pričom žalobca túto skutočnosť zároveň popiera), potom by na vydanie takýchto plnení bola povinná tá osoba, ktorá tieto plnenia získala, pričom žalobca tieto plnenia nezískal, nakoľko nebol vlastníkom uvedeného bankového účtu, a preto ani nemôže byť pasívne vecne legitímovaný na ich vydanie, a teda ani na zaplatenie sumy 205,66 eur žalovanému priznanej mu napadnutým rozhodnutím. Pre úplnosť poukázal aj na to, že vychádzajúc zo špecifikácie predmetného nároku v podaní zo dňa 08.06.2020 (ohľadom úhrad žalovaného postupcovi) je celý eventuálny (doposiaľ však nepreukázaný) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený po uplynutí 3 ročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 107 ods. 2 OZ (po tom čo k nemu došlo).

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. S podaným odvolaním nesúhlasil.

4. Žalobca v replike uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v medziach podaného odvolania vo výroku I., ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá, vo výroku II., ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 205,66 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok IV.) podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti - vo výroku I. v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo výroku II. podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku III., ktorým bola vzájomná žaloba žalovaného vo zvyšnej časti zamietnutá. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

7. V preskúmvanej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.220,72 eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom pohľadávky zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.01.2012 (ďalej len „Zmluva“) medzi pôvodným žalobcom C. C., P. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalovaný sa voči žalobcovi domáhal zaplatenia sumy 455,66 eur (predstavujúcu preplatok nad rámec uhradenej istiny v sume 205,66 eur a poplatky v sume 250,- eur). Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (druhé v poradí), ktorým žalobu žalobcu zamietol, na tom závere, že predmetná úverová zmluva uzatvorená dňa 27.01.2012 medzi právnym nástupcom pôvodného veriteľa (C. C., P.) a žalovaným ako dlžníkom, obsahuje údaj o celkovej čiastke úveru v rozpore so skutočnosťou, na základe čoho posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu vo výške 205,66 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú žalovaný uhradil a sumou poskytnutého úveru (905,66 – 700). Vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu žalovaného zamietol z dôvodu, že poplatky za upomienky boli realizované z celkových splátok vo výške 905,66 eur v období od 20.03.2012 do 22.02.2017. V súvislosti s preskúvaním výroku o trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že vzhľadom na to, že ani

jedna zo strán nebola v konaní v prevažnej časti úspešná, žiadnej zo sporových strán trovy konania nepriznal (§ 255 ods.1, 2 CSP).

8. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP, keď namieta nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, v konkrétnostiach, že v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.01.2012 nie je uvedená správna celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tak súd nepostupoval správne, keď iba jednoducho za celkovú čiastku spojenú s úverom považoval súčin mesačnej splátky (18,06 eur) s počtom mesačných splátok (v počte 120), pričom pri tomto výpočte, ktorý v rozpore s podmienkami Zmluvy opomenul od mesačnej splátky odpočítať poplatok za poistenie úveru (0,61 eur) a taktiež nezohľadnil bod č. 5.5.3 Úverových podmienok, kedy posledná splátka je tvorená zostatkom pohľadávky, a tak záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy považoval za nesprávny. Rovnako namietal, že žalovaný vzhľadom na predložené dôkazy v konaní ničím nepreukázal, že je to práve žalobca, ktorý sa mal na jeho úkor obohatiť, nakoľko ten od žalovaného neprijal žiadne plnenie odo dňa postúpenia pohľadávky až do dňa vydania napádaného rozhodnutia a ani nikdy predtým. Preto namietal svoju pasívnu vecnú legitimitáciu vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaného voči žalobcovi o vydanie bezdôvodného obohatenia a premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako čiastočne opodstatnené, spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie (zmeňujúce) rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeného odvolacími dôvodmi žalobcu je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby, v časti čiastočne vyhovujúcej vzájomnej žaloby žalovaného ako aj výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní vytyka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali

z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Odvolací súd sa zaoberal dôvodnosťou odvolacej námietky žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že zo Zmluvy jednoznačne vyplýva, že celková čiastka spojená s úverom je vo výške 2.096,30 eur (v súlade s uvedeným výpočtom) v zmysle ust. § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom žalovaný nemusel uzavrieť poistenie ako doplnkovú službu, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúknutých podmienok, a preto poplatok za poistenie nemal byť zahrnutý do celkových nákladov.

15. Súčasťou textu zmluvy o úvere zo dňa 27.01.2012 boli aj ustanovenia označené ako Poplatky ako aj Časť II. zmluvy Súhlas s poistením k úveru, na základe čoho žalovaný pristúpil k poisteniu podľa rámcovej poistnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným ako poistníkom a poisťovňou v rozsahu rozšíreného súboru poistenia. Výška mesačného poistenia je uvedená priamo v zmluve a ostatné náležitosti poistenia ako poistné obdobie, začiatok a koniec poistenia, spôsob jeho výpočtu ako aj spôsob výpočtu poistného plnenia, sú obsiahnuté vo všeobecných poistných podmienkach pre poistenie schopnosti splácať splátky spotrebiteľského úveru, na ktoré zmluva o úvere odkazuje.

16. Je pravdou, že náklady na poistné nie sú súčasťou celkových nákladov podľa § 2 písm. g) vtedy, ak uzavretím poistného nebolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok, pričom tak povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno preukázania takéhoto stavu zaťažuje dodávateľa, rozhodne nie spotrebiteľa.

17. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že zo žiadneho jej ustanovenia nevyplýva, že by poskytnutie úveru, resp. jeho poskytnutie za daných podmienok, nebolo podmienené súhlasom spotrebiteľa s poistením schopnosti splácať úver. Poistenie úveru bolo pojaté do textu zmluvy o splátkovom úvere a do časti zmluvy s názvom Súhlas s poistením k úveru, v rámci ktorej žalovaný prejavil záujem o poistenie v rozsahu rozšíreného súboru poistenia. Je potrebné poznamenať, že samotná Časť II. zmluvy Súhlas s poistením k úveru o poskytnutie úveru predstavuje integrálnu súčasť zmluvy. Z predmetnej zmluvy pre priemerného spotrebiteľa nijako nevyplýva, že by mal na výber aj možnosť nevybrať si žiadny súbor poistenia, t. j. že môže uzatvoriť zmluvu o úvere aj bez poistenia schopnosti splácať úver. Zároveň zo zmluvy nie je zrejmé, aký dopad na zmluvné podmienky by malo, ak by sa spotrebiteľ rozhodol uzatvoriť zmluvu o úvere bez poistenia. Veriteľ informáciu, ktorá má významný vplyv na výslednú cenu úveru, a teda aj na rozhodovanie spotrebiteľa o tom, či úverovú zmluvu uzatvorí alebo nie, v podstate ukryl iba do ostatných podmienok zmluvy, vo forme, ktorá je pre spotrebiteľa ťažko prehľadná a zložito formulovaná. V zmluve o úvere (ako aj v Súhlase s poistením k úveru a v Štandardných európskych informáciách) nie je poskytnutá spotrebiteľovi jednoducho a zrozumiteľne aj taká možnosť, že o poistenie schopnosti splácať úver nežiadal. Z dohodnutej výšky splátky zmluvy o splátkovom úvere vyslovene nevyplýva, že jej súčasťou sú aj náklady či poplatky spotrebiteľa. V zmluve bolo len uvedené, že poplatky platí spotrebiteľ v pravidelných splátkach v periodicite a termíne splátok úveru. Z takejto formulácie, podľa názoru odvolacieho súdu, nie je zrejmé, či suma poplatkov je už zahrnutá vo výške dohodnutej splátky 18,06 eur alebo, či nejde o ďalšie náklady, ktoré spotrebiteľ platí navyše od dohodnutej výšky splátky; teda v akej výške má žalovaný úver splácať a akú sumu má žalovaný zaplatiť. Spotrebiteľ tak nemá možnosť posúdiť, do akej miery je pre neho dané poistenie výhodné. Vyššie opísaný spôsob, akým právny predchodca žalobcu dosiahol, že spotrebiteľ požiadal o poistenie, sa javí byť nekalou obchodnou praktikou v zmysle § 7 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu zvolená konštrukcia zmluvy vo vzťahu k podstatnému údaju, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy, namiesto jednoznačného a správneho údaju o celkovej čiastke úveru neindikuje v prospech odlišného záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto náležitosti. Vychádzajúc z tohto skutkového zistenia podľa názoru odvolacieho súdu žalobca náležite a so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, neposkytol spotrebiteľovi podstatnú informáciu obsiahnutú v zmluve tak, aby bola pre neho pravdivá a zrozumiteľná, v dôsledku čoho jeho sankcionovanie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je v posudzovanej veci aj z tohto dôvodu namieste. Pokiaľ by úmyslom žalobcu ako poskytovateľa daného úverového produktu, bolo skutočne informovať spotrebiteľa o rozsahu jeho záväzku tak, aby mal možnosť zvážiť vhodnosť takéhoto úverového produktu vrátane vnúteného poistenia a porovnať ho s inými úverovými produktmi dostupnými na trhu v danom čase, niet racionálneho, ani zákonného

dôvodu pre to, aby do údaju o celkových nákladoch nebola zakomponovaná aj čiastka rovnajúca sa poisťnému, pokiaľ mu zároveň neposkytol náležité vysvetlenie, či nepredložil varianty zmluvy (s poisťením a bez poisťenia). Významom § 9 ods. 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal jednoznačnú vedomosť o tom, aká bude výška jeho finančného zaťaženia v súvislosti s poskytnutým úverom a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Účelu úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý jasne a pravdivo stanovuje, aká je celková čiastka, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť.

19. Rovnako nemôže obstať ani argumentácia žalobcu o správnej výške celkovej čiastky úveru, ktorú v odvolaní podoprel vzorcom výpočtu, s tým, že „ pri výpočte celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom s ohľadom na vyššie uvedené postupca postupoval tak, že počet splátok 119 x 17,45 eur (mesačná splátka bez poisťného) sa rovná 2.076,55 eur, 2.096,30 eur celková čiastka spojená s úverom – 2.076,55 eur = 19,75 eur (výška poslednej 120. splátky). Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako dospel k uvedenému názoru, pretože z uvedeného výpočtu žalobcu vyplýva, že pri výpočte celkovej čiastky nepočítal s počtom splátok 120 v sume 18,06 eur, avšak poslednú splátku uviedol vo výške zostatku pohľadávky. V zmluve o úvere v základných podmienkach o splácaní úveru bola uvedená výška splátky a splatnosť, 18,06 eur mesačne bez uvedenia výšky poslednej splátky. Pokiaľ žalobca tvrdí, že v zmysle bodu č. 5.5.3 Úverových podmienok je posledná splátka tvorená zostatkom pohľadávky, tieto žalobca súdu nepredložil ani v konaní pred súdom prvej inštancie výšku poslednej splátky netvrdil. Vychádzajúc potom z výslovne uvedených údajov v základných podmienkach zmluvy o úvere celková čiastka, ktorú mal v danom prípade spotrebiteľ zaplatiť, bola tvorená súčtom 120-ich splátok vo výške 18,06 eur, t. j. bola v celkovej sume 2.167,20 eur a nie v sume uvedenej v zmluve 2.096,30 eur. Súčin počtu splátok a výšky splátky jednoznačne nedáva vo výsledku sumu vedenú v zmluve ako celkovú čiastku, ktorú bol povinný spotrebiteľ zaplatiť, a to ani v prípade, že by výška splátky bola znížená o sumu poisťného 0,61 eur, že by tento náklad nevstupoval pre dobrovoľnosť poisťenia do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Zároveň treba podotknúť, že žalobca uvedenú náležitosť (výšku poslednej splátky úveru) tvrdí až v odvolaní, túto skutočnosť v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol a doposiaľ ani nepreukázal predložením napr. splátkového kalendára či úverových podmienok.

20. Žalobcom uplatnený dôvod odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnený. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným neobsahuje pre priemerného spotrebiteľa pravdivý údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť tak, ako to vyžaduje citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok posúdenie úveru ako bezpoplatkového a bezúročného (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti – vo výroku I. ako vecne správny potvrdiť.

21. Dôvodom pre zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho čiastočne vyhovujúcej časti vzájomnej žaloby žalovaného (výroku II.) je opodstatnená argumentácia žalobcu, týkajúca sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

22. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie je daná na strane toho, kto ho získal. V prípade bezdôvodného obohatenia tvrdeného z preplatenia úveru by ostalo bezdôvodné obohatenie na strane toho kto ho prijal aj vtedy, ak by veriteľ z úveru svoju pohľadávku na zaplatenie zvyšku úveru po prijatí prípadného bezdôvodného obohatenia postúpil. Stále je rozhodujúce len to, v koho prospech bolo prípadné bezdôvodné plnenie realizované. Postúpením pohľadávky sa prevádzajú práva jej veriteľa, v tomto prípade banky, no pri tu uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nevystupuje banka v pozícii veriteľa, ale dlžníka. Na toto právne postavenie nemá postúpenie pohľadávky vplyv. Rovnako prípustnosť prípadných námietok proti pohľadávke aj po jej postúpení podľa § 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka nezakladá zmenu v osobe dlžníka z bezdôvodného obohatenia vzniknutého pri plnení na pohľadávku, ktorá je neskôr postúpená. S poukazom na výpisy z účtu žalovaného ako i z platobnej histórie, žalovaný uhradil mesačné splátky za úver zo svojho bankového účtu č. C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na bankový účet postupcu (právneho predchodcu žalobcu) č. IBAN C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom žalovaný

vzhľadom na predložené dôkazy v konaní ničím nepreukázal, že je to práve žalobca, kto sa mal na jeho úkor obohatiť, nakoľko ten od žalovaného neprijal žiadne plnenie odo dňa postúpenia pohľadávky až do dňa vydania napádaného rozhodnutia. Rovnako žalobca poprel, že by účet č. IBAN C. XXXX XXXX XXXX XXXX, na ktoré žalovaný poukazoval mesačné splátky na úhradu poskytnutého úveru patril jemu, keďže išlo o bankový účet postupcu. Ak by aj akékoľvek plnenia z bankového účtu žalovaného na účet č. IBAN C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX boli bezdôvodným obohatením, potom by na vydanie takýchto plnení bola povinná jediná tá osoba, ktorá tieto plnenia získala, pričom žalobca tieto plnenia nezískal, nakoľko nebol vlastníkom uvedeného bankového účtu. Žalobcovi preto pasívna vecná legitímácia na zaplatenie sumy 205,66 eur žalovanému nesvedčí.

23. Z tohto dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti - zamietajúcej časti (výrok I.) ako vecne správny podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil a v napadnutej časti- o zaplatenie sumy 205,66 eur (výrok II.) podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

24. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné podľa § 396 ods. 2 CSP rozhodnúť súčasne o nároku na náhradu trov konania, a to vzniknutých tak na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

26. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

27. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán na náhradu trov konania nemá právo.

28. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania, keď obe strany mali v spore čiastočný úspech (žalobca v II. a III. výroku a žalovaný v I. výroku).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).